

ОПАСНИ СЛУХОВЕ

THE RUMOR

Elin Hilderbrand © 2015

© Надя Баева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2020

ISBN: 978-954-28-3272-0

ЕЛИН ХИЛДЕБРАНД

Опасни слухове

Превод от английски:
Надя Баева

*С коленопреклонна благодарност
посвещавам тази книга*

*на д-р Мишел Спехт, задето спаси живота ми,
и на д-р Ейми Колуел, задето спаси тялото ми*

#mamastrong

НАНТЪКЕТ

Не че обичахме да клюкарстваме. Ние обожавахме да клюкарстваме.

Чухте ли го това?

Животът на Нантъкет през повечето време ни носеше душевен комфорт; имахме чувството сякаш Океанът Майка ни държи върху дланта си. Но понякога самият факт, че обитаваме остров, ни правеше неспокойни и раздражителни. Зимите бяха лоши, но през пролетта беше дори по-лошо, защото с изключение на няколко кратки седмици тя почти не се различаваше от зимата.

Как бяха онези думи на Т. С. Елиът? „Април е най-безмилостният месец.“

През пролетта слуховете винаги бяха най-необуздани. Лееха се като водите на прясно разтопил се поток; циркулираха във въздуха като полен. И бяхме също тъй безсилни да се въздържим да повторим чутото, както инстинктивно да потъркаме подпухналите си сърбящи очи.

Не бяхме зловни, отмъстителни или жестоки; просто бяхме отегчени и след продължителен период без летни посетители, без летни приходи, без лятна магия резервоарите ни пресъхваха.

А освен всичко това бяхме човешки същества, обременени с личното си любопитство и комплекси. Бяхме наясно, че по широкия свят се случват събития от мащабен характер – в Масачузетския технологичен институт

декодираха човешки геноми, в Калифорния се размест-
ваха тектонични плочи, Путин водеше война в Украй-
на – но никоя от тези новини не ни интригуваше тъй
силно, както разиграващото се на територията от двеста
и седемдесет квадратни километра на острова, представ-
ляващ наш дом. Ключкарствахме в чакалнята на зъболе-
карския кабинет, във фризьорския салон, между щандо-
вете за плодове и зеленчуци на „Спри и купи“, край бара
в „Пансиона“, над чиниите с ордьоври в петък вечер в
„Клуба на риболовеца“, на църковните пейки по време
на следобедната съботна служба, на опашката пред па-
вилиона за вестници, докато чакахме да си купим брой
от „Ню Йорк Таймс“ в неделя сутрин.

Чухте ли го това?

Не съществуваше начин да се предскаже кой ще бъде
нашият обект. Но ако през мразовития април с неговото
стоманено небе някой ни беше казал, че ще прекараме
по-голяма част от лятото да шушукаме по адрес на Грейс
и Еди Панчик...

...и за Тревър Луелин и Мадлин Кинг...

...и за прочулия се ландшафтен архитект Бентън
Коу...

...ченетата ни биха увиснали в шок.

Нямаше начин.

Невъзможно.

Те бяха едни от най-прекрасните хора, които позна-
вахме.

АПРИЛ

МАДЛИН

Първите две обаждания бяха от Марло, секретаря на Анджи, но третото дойде от самата Анджи и Мадлин го остави да иде директно на гласовата поща.

Беше ѝ известно какво щеше да каже Анджи, защото Марло изложи ситуацията пределно ясно: трябваше им синопсис на новия роман до петък, *най-късно* до понеделник. Бизнесът им залагаше на крайни срокове.

Докато слушаше съобщението от Анджи, Мадлин държеше телефона на няколко сантиметра от ухото си, като че разстоянието би смекчило удара.

Новият роман. В петък. Най-късно в понеделник. Както съм убедена, че си наясно, Мадлин.

Мадлин седеше до кухненския плот с празен бележник пред себе си. Предишният ѝ роман – „Островландия“, се беше излял в ума ѝ като студен плодов сироп от стъклена бутилка. Напредваше бавно – ред по ред, абзац по абзац, – но посоката на сюжета ѝ бе ясна от самото начало. „Островландия“ представляваше антиутопична приказка за Нантъкет след четиристотин години в бъдещето; поради глобалното затопляне островът беше погълнат от Атлантическия океан. Всички бяха обречени с изключение на главните герои тийнейджъри, вторите братовчеди Джак и Даян (безспорно кръстени на

любимата песен на Мадлин от детството), които оцеляха в гумена лодка до края на романа.

Мадлин приписваше вдъхновението си за тази творба на седемте месеца, прекарани в грижи за свекъра ѝ, Големия Т, преди той да почине. Ракът на простатата беше довел до метастази в мозъка и после в черния дроб и макар ситуацията да я беше смазала духом, оказа се от полза за въображението ѝ. Преобладаващите ѝ мисли бяха свързани с болести, разложение на тела, разложение на целия човешки род. После прочете в „Ню Йоркър“ интригуваща статия за глобалното затопляне (за което списание се беше абонирала на деветнайсетгодишна възраст с цел да се самоусъвършенства). В статията се посочваше, че ако човешкият род не промени екстремния си консуматорски подход, острови като Нантъкет и Мартас Винярд, както и бариерни острови като Външните плитчини ще бъдат погълнати след по-малко от четири века.

„Островландия“ беше откъсване от автобиографичните мотиви в предишните ѝ два романа – „Лежерният бряг“ и „Хотел „Спрингфорд“. Получи топло посрещане от издателството и беше възвеличана като „голяма“ книга. Агентът на Маги, Ред Драйфъс, уговори отлична сделка, аванс от шестцифрена сума в ниския порядък за две книги. Това бе тъй неочаквано и вълнуващо развитие на нещата, че къдравата руса коса на Мадлин едва не се подпали.

Сега обаче по-голяма част от аванса беше отишла в инвестиции при Еди, а Мадлин вече беше уловена на въдицата и ѝ се налагаше да представи поне *идея* за следващ роман. От нея се очакваше да състави резюме от сто думи, което да отиде при търговските представители.

Но Мадлин не разполагаше дори с това.

Беше блокирала.

Бученето на ван за доставки и тупването на пакет на предната ѝ веранда я изтръгнаха от тревожните мисли. Изскочи бързо навън с надеждата да открие кутия, съдържаща идея за отличен нов роман, но вместо това беше възнаградена с училищни снимки на сина ѝ Брик.

Еха, прелест.

Мадлин седна на стъпалото на верандата, въпреки че беше студено и не си бе метнала палто. Беше хипнотизирана от съчетаването в портретната снимка на малкото момче, което Брик беше някога – с гъста руса коса и дълбока трапчинка на дясната буза, – и мъжа, в който се преобразяваше. Приличаше на Тревър и Големия Т, но имаше сините очи на Мадлин и нейната усмивка (която разкриваше една идея прекалено много венци според самокритичната ѝ оценка). Отнесе снимките вътре, извади от писалището всички училищни фотографии на Брик, от детската градина до гимназията, и ги нареди на килима.

Хубаво момче, заключи наум. Отчаяно беше искала още едно дете, но след три спонтанни аборта се отказа.

Почуди се дали Грейс беше получила снимките на близначките и дали преминаваше през съвсем същия ритуал в къщата си на Уауинет Роуд. Хвана телефона си, а през главата ѝ пробяга само мимолетна мисъл за съкрушителното съобщение от Анджи, и позвъни на Грейс.

Нямаше отговор на домашния телефон. Сигурно беше навън при кокошките. Или пък в градината. А може да имаше мигрена. Някога Мадлин отбелязваше мигрените на Грейс на специален календар, докато Тревър не откри въпросния календар, при което изтъкна пред Мадлин, че продуктивността ѝ в писането страда тъкмо защото си позволява да се тревожи за неща от сорта на мигрените на Грейс. Мадлин изхвърли календара.

Дали да не звънне на мобилния телефон на Грейс? Грейс никога не го вдигаше; проверяваше съобщенията си на всеки две или три седмици. Мадлин би имала повече късмет, ако ѝ пратеше писмо по пощата.

Затвори, без да оставя съобщение, и после събра снимките на Брик. Беше официално: не можеше да свърши нищо в тази къща. Миялната я викаше: *изпразни ме!* Прането в сушилнята зовеше: *сгъни ме!* Кухненските плотове я приканваха: *обърши ни!* Вечно имаше нещо – звънваше домашният телефон, пристигаше камионът да прибере боклука, вечерята чакаше да бъде планирана, също така да се напазарува и сготви. Абсолютно всяка вечер! Брик имаше нужда да бъде откаран или прибран отнякъде; колата трябваше да бъде закарана на преглед, да се сортират отпадъците за рециклиране, да се следи балансът на чековата книжка, да се платят сметките. Другите майки често коментираха каква щастливка е Мадлин, задето има възможност да „работи от къщи“. Но да работиш у дома означаваше да се подлагаш на безспирна битка между професионалните и къщните задачи.

В петък. Най-късно в понеделник.

Външната врата се отвори и затвори и Мадлин дочу подсвиркването на мелодия от „Мери Попинс“. Толкова ли беше станал часът? Тревър, мъжът на Мадлин, се появи със симпатичната си пилотска фуражка на главата, извивайки трели. Явно се имаше за образ и подобие на Дик Ван Дайк.

– Здравей – каза и пое Мадлин в обятията си, а тя притисна лице в ризата и полиестерната вратовръзка от униформата на авиокомпанията. Тревър беше пилот за „Скаут Еърлайнс“, която осъществяваше полети от Нантъкет до Хаянис, Бостън и Провидънс. – Как беше денят ти?

Мадлин се разплака. Не можеше да повярва, че вече е пет часът. Как е бил денят ѝ ли? *Какъв ден?* Нейният ден се беше изпарил. Разполагаше налице с едно нищо.

– Блокирала съм – обяви. – Нямам и смътна идея, а вече ми припари под краката.

– Казвам ти – подхвана той. – Просто трябва да...

Тя поклати глава, за да го накара да замълчи. Знаеше за какво се кани да я убеждава – да напише продължение на „Островландия“. Беше напълно логично решение на проблема, но в сърцето си Мадлин намираше, че това е половинчато измъкване. Беше завършила „Островландия“, като главните герои бяха спасени и устремени към неизвестно бъдеще; според нея това беше *точният* финал. Ако напишеше продължение, то щеше да е само защото не успяваше да излезе с нови персонажи и нов сюжет.

Но тя наистина не можеше да излезе с нови персонажи и нов сюжет.

Така че може би Тревър имаше право. Продължение. Би ли съумяла да отмени свършека на света?

Обърса очи и вдигна лицето си за целувка.

– Какво има за вечеря? – поиска да узнае Тревър.

– Пица? – предложи тя. – Тайландска кухня?

Лицето му помръкна. Не беше написала нищо, но също така не беше напазарувала, за да сготви нещо домашно. Как би могла да обясни, че да се мъчи да изрови от съзнанието си идея за какво да пише, поглъттеше дори повече време от самото писане?

– Съжалявам – промълви.

Той я целуна по челото.

– Всичко е наред – отвърна. – Да си поръчаме пица от „При Софи Т.“. Някой ще докара ли Брик от тренировка?

– Да – потвърди Мадлин. – Калгари.

Тревър разхлаби вратовръзката си и извади бира от хладилника.

– Познай кой беше на първия ми полет тази сутрин.

– Кой? – поинтересува се Мадлин.

– Бентън Коу – отвърна Тревър.

– Наистина ли? – ахна Мадлин.

Бентън Коу беше собственик на „Коу Дизайнс“, най-престижната фирма за ландшафтна архитектура на острова. Той беше човекът, който превръщаше имота от дванайсет декара на Грейс в най-ослепителната градина на остров Нантъкет, че и в Масачузетс.

Бентън Коу се беше върнал.

Е, това би обяснило защо Грейс не вдигна телефона.

ГРЕЙС

Тя беше сложила началото на трансформацията си тайно, веднага след първи януари, в очакване на този ден.

Завръщането на Бентън.

Започна да върти усилено колелото във фитнес залата и свали десет килограма – повечето качи, когато забременя с близначките, а после така и не успя да се отърве от тях. Сега дрехите ѝ бяха с два размера по-малки и се нуждаеше от нови джинси. Също така позволи на фризьорката си Ан да заличи белите ѝ корени и да направи кестеняви кичури в тъмната ѝ коса. А покрай цялото време, посветено на градинарство и грижи за кокошките, първото слънце за сезона беше придало на лицето ѝ цвят.

От години не бе имала тъй добро самочувствие по отношение на външния си вид.

Когато в събота бяха на вечеря в „Американски сезони“, Мадлин направи коментар на тази тема. Двете с Грейс бяха отишли до дамската тоалетна и когато Мадлин спря очи върху отражението ѝ в огледалото, възкликна:

– Изглеждаш *секси*, сестро. Направо си *великолепна*.

Еди беше забелязал отслабването („О, бива си те така, Грейси, слабичка и стройна“), но не и косата, а момичетата пък забелязаха косата („Кичури, мъдър ход“ – заяви Алегра), но не и новата изящна фигура на Грейс. Грейс не беше изненадана. Еди беше погълнат от строенето на къщите за продажба, Хоуп от уроците си и флейтата, а Алегра от любовната си закачка с Брик Луелин и

евентуалната си кариера на модел. За тях тримата Грейс беше съпруга, майка, готвачка, домакиня. Отглеждаше кокошки и събираше от птичарника органични яйца, падаше си хипохондричка с нейните „повтарящи се мигрени“. Всяка неделя сутрин и в случайни вечери през седмицата беше любовницата на Еди. Грейс знаеше, че семейството ѝ я обича, но не се явяваше техен фокус, както в началото след сватбата им с Еди и когато момичетата бяха малки.

Дали се чувстваше приемана за даденост? Разбира се, в известна степен. Допускаше, че едва ли беше единствената съпруга и майка, която имаше подобно усещане.

Точно в десет часа големият черен пикап на Бентън спря на алеята и върховете на ушите на Грейс запариха. Щяха да порозовеят, сигурен белег, че е нервна. Падаше си малко по Бентън Коу, безобидно увлечение, което никога нямаше да доведе до нещо, защото Бентън си имаше приятелка на име Макгъви, а Грейс, разбира се, беше омъжена.

Наблюдаваше го, докато слизаше от пикапа. Дали изглеждаше различно? Не, беше си съвсем същият. Висок, висок, висок – цели двайсетина сантиметра, че и отгоре над Еди – и притежаваше плещите на крал или завоевател. Имаше рижа коса, която се къдреше изпод червената му шапка на „Охайо Стейт Бъкис“, и бръчици около кафявите очи, когато се усмихнеше. Беше в обичайното си пролетно облекло: тъмносин суитшърт с четирилистна детелина отпред – логото на „Коу Дизайн“, джинси и работни ботуши. Беше леко загорял. Прекара зимата в Мароко.

Те бяха *приятели*. Той ѝ беше липсвал. Грейс изтича до вратата да го поздрави.

– Бентън! – възкликна.

Когато я видя, той ококори очи, а сърцето на Грейс запя.

– Боже мой, Грейс – промълви. – Изглеждаш... Леле. Просто върхът. Нямам думи.

Тя пристъпи на предната веранда и го прегърна здраво. Той беше така силен, повдигна я от земята. После и двамата се засмяха и Бентън я пусна долу.

– Радвам се да те видя! – увери я той.

– Също и аз теб – отвърна тя.

Взряха се един в друг. Грейс не можеше да прецени дали ставаше дума за някаква романтика или неловкост. Неловкост, заключи. Те бяха приятели; очакваше се разговорите им да текат с лекота. Не можеше цяло лято да работи съвместно с него и да постигне целите си, ако се канеше да се държи като халосано по главата тринайсет-годишно девойче. Налагаше се да се изтръгне от това състояние.

– Благодаря за картичките – заговори.

– Получила си ги, значи? – поиска да узнае той. – С чуждестранните пощи никога не си сигурен.

– Получих четири или пет – отговори Грейс, като се постара да запази тона си нехаен. Въпросните картички, точно пет на брой и скътани на сигурно място в чекмеджето ѝ за бельо, бяха подхранвали малкото ѝ увлечение през студената и сива зима.

Бентън Коу. Репутацията му го предшестваше: най-талантливият ландшафтен архитект на Нантъкет, макар и едва навършил четиридесет. Беше на острова от пет години, когато Грейс го нае, първоначално беше повикан от Историческата асоциация на Нантъкет за основно преустройство в техните двайсет и четири имо-

та. Преди идването му на Нантъкет Бентън Коу беше проектирал градини в Савана, Джорджия, и Оксфорд, Мисисипи – по думите му място толкова плодородно, че човек можел да чуе как расте тревата. Беше родом от Йънгстаун, Охайо, и беше постъпил в щатския колеж на Охайо, където се хванал на работа в екипа по поддръжка на прилежащите земи, за да подхранва любовта си към ландшафтния дизайн. Беше прекарал един семестър в чужбина, в Съри, Англия; и продължаваше да е пристрастен към английските градини. Няма други като тях, твърдеше пред Грейс. Британците ги бивало в световното господство, но били още по-добри с флокса, напръстничетата, чемшира и розите.

По времето, когато Бентън Коу приключи с имотите на Историческата асоциация на Нантъкет – и се окичи с награди от всяка организация по градинарство или историческо съхранение в Нова Англия, – вече не можеше да се отърве от поръчки. Беше оформил дворовете на семейство Амстър в Дионъс и на Кеплинг в Шимо – работа, която Грейс извади късмет да види благодарение на участието си в Клуба по градинарство на Нантъкет.

Когато Еди купи къщата на Уауинет с прилежаща територия от дванайсет декара неразработена земя, Грейс съзря своя шанс и нае Бентън Коу.

Още от самото начало влязоха в пълнен синхрон. Миналото лято бяха посадили трева и оформиха цветни лехи; изкопаха, настлаха с плочки и напълниха плувния басейн, а също така конструираха мостче над потока. Бентън ръководеше построяването на градинската барака и пилчарника. На ден имаха да се вземат по петдесет решения. Обикновено клиентите на Бентън му предоставяха пълна свобода на действие, но той призна, че сътрудничеството с Грейс му доставя удоволствие. За-

яви как така е по-забавно, отколкото да решава всичко сам. Било стимулиращо да вкарва в изпълнение планове с някого, чиято чувствителна настройка е споена така успешно с неговата собствена.

Грейс беше очарована от избора на думи от страна на Бентън Коу. *Чувствителна настройка*. Някой беше ли оценявал някога *чувствителността* на Грейс? Нейния усет към естетиката? Вкуса ѝ? Интуитивността ѝ? Не, не мислеше така. Беше предана дъщеря и внучка, толерантна сестра, усърдна ученичка, сравнително читава сервитьорка, отдадена съпруга и майка и лоялна приятелка. Но дали някой – в това число Еди, в това число Мадлин – оценяваше чувствителността на Грейс?

Споена: такава деликатна дума, подсказваща тясна близост, описваща съвсем точно как си пасваха Грейс и Бентън, как си прилягаха без пролуки и течове, без съперничество и конфликти.

Стимулиращо е, заяви той, което на Грейс ѝ навяваше твърде много на секс, та да се задълбочи в анализ.

В края на предишното лято Бентън призна, че посещенията в къщата на Грейс на Уауинет са били върховата точка за деня му. Обясни как причината никога да не води със себе си своя мениджър Донован е, защото искал да запази този проект за себе си.

Грейс разбираше напълно. Тя самата беше започнала да чувства пърхане в гърдите всеки път, когато черният му пикап спреше на алеята.

Бентън се отбиваше в десет всеки ден от понеделник до събота, дори да не беше необходимо. Понякога се задържаше само десет минути, достатъчно време за кратък тет-а-тет, друга негова фраза, която Грейс обожаваше. Представяше си ги как опират чело в чело. Представяше си ги да се целуват.

Но... Само си го представяше.

Дойде есента, както си му бе редът, и зазимиха градината. После вече беше зима и Бентън пое на своите пътувания. Първата картичка пристигна от Казабланка, пощенското клеймо беше от четвърти януари, деня на пристигането му. Две седмици по-късно дойде една от Есауира на брега; седмица след това друга от Агдез в пустинята; още две седмици по-късно пристигна картичка от Аурика Вали в планината Атлас. Всички до една бяха подписани по един и същ начин. *Виж това! ХО, Бентън*

Изтекоха дваисет дни без картички, през който период Грейс прие, че той е забравил за нея; или може би приятелката му Макгъви беше пристигнала на посещение. Но после се получи картичка от Маракеш, на която пишеше: *Любимото ми място дотук. Ще ми се и ти да можеше да видиш каквото виждам аз. ХО, Б*

Тази картичка накара „чувствителността“ на Грейс да се възпламени; изчете я най-малко хиляда пъти. Използваше я да отбелязва докъде е стигнала в романа, който четеше, „Чай в пустинята“ на Пол Боулс, избран, защото предлагаше нещо най-близко до това лично да се скита из суковете и да пътува през пясъчните дюни на Северна Африка.

Анализираше до безкрайност промяната в думите на Бентън. *Ще ми се и ти да можеше да видиш каквото виждам аз.* Скептикът у Грейс изтъкваше как това е просто вариация на стандартното послание в едновременноните картички „Да можеше да си тук“. Но пробуждащата се романтичка у нея си представяше как опират глави една в друга и очите им съзират едно и също, а чувствителността им се споява в едно.

Допадаше ѝ, че беше съкратил Бентън на Б.

Грейс беше събрала всичките картички и ги постави в най-горното чекмедже при бельото, сутиените и черните си копринени пижами.

– Да ти предложи ли нещо за пиене? – попита Грейс. Бентън щракна с пръсти.

– Да му се не види. Купих ти подарък от пътуването, но го забравих. Ще го донеса утре.

– Не беше нужно да ми купуваш нещо – отвърна Грейс. Подарък от Мароко! Мислите ѝ запрепусаха. Представи си прозрачните шалвари, които носеха екзотичните танцьорки. Също така сребърни цимбали за пръсти, пъстроцветни копринени възглавнички с пискули и кутии от дърво с естествени шарки с тайни отделения в тях. Представи си наргиле, заредено с ягодов тютюн. През главата ѝ запрелитаха мисли за ароматни масла и ухайни подправки – шафран, пръчици канела, шушулки кардамон. Върна се обратно на танцьорката. Бентън ѝ беше купил подарък!

– За всичките си клиенти ли си донесъл подаръци? – поинтересува се.

– Не – отвърна той. – Само за теб.

Само за нея! Насочи се към градината на практика със задно салто.

Прекараха почти час да инспектират всички участъци от имота на Грейс, обсъдиха евентуални промени и подобрения. Започнаха от далечния край, чак при дървените кресла модел „Адирондак“, от които се разкриваше гледка към пристанището Полпис – водата все още напомняше студен метален поднос, – а после закриволичиха сред затревените хълмчета, за да достигнат басейна и джакузито (все още покрити, макар че Грейс и

Еди бяха използвали джакузито една вечер през януари, когато строежът на къщите се движеше в график и Еди беше по-релаксиран). Задържаха се при лехата с лалетата – рожбата на Бентън – и при розовите храсти, които през зимата бяха заприличали на трънлива и неприветлива плетеница.

– Нещата започват да се получават – отбеляза Бентън. Докосна я леко по гърба и по гръбнака ѝ протече електричество. – Мисля, че тази година е нашата година.

Имаха споделена цел: искаха фотосесия за водещо издание. Бентън беше пристрастен към списанието „Класически градини“, но Грейс имаше наум няколко страници в отдел „Дом и градина“ на неделния „Бостън Глоуб“. Беше убедила Ед да наеме като рекламен агент Хестър Фан, на която плащаха малко състояние, но само така беше възможно да оповестят пред света новините за съвместната им работа.

– Нека погледна бараката – помоли Бентън. – Затъжих се за нея.

Грейс освободи резето. Бентън я подкани да влезе първа, а той я последва. С двама им вътре пространството беше доста ограничено; Грейс се побоя да не би той да чуе как бие сърцето ѝ.

Градинската барака беше проектирана по модел на традиционна къща от Нантъкет: сиви керемиди и бели корнизи. Вътре се съдържаша каменен плот от стеатит и бакърена фермерска мивка. На далечната стена имаше закачалки, от които висяха греблата на Грейс, маркучите, лопатите, градинските ножици. Имаше тезгях за садене, ръчно скован от греда от хамбар, както и полици, съдържащи колекцията от лейки на Грейс и декоративните ѝ саксии. Над фермерската мивка висеше ръчно изрисувана табела с надпис: *Градината не е въпрос на*

живот и смърт. Нещо далеч по-важно от това е. Бараката имаше странична пристройка, където Грейс държеше косачката за трева и трите уреда за отстраняване на плевели. Макар да беше наела Бентън за ландшафтното оформление, тя лично вършеше всичко в градината – косене, плевене, торене, подкастриране и отстраняване на мъртвите растения. Като се добавеше грижата за кокошките и бизнеса с органични яйца, ангажиментът си беше за пълен работен ден. Това беше нейната страст.

Бараката бе перлата в короната на двора ѝ. Градината си беше градина, но редакторите на списания обичаха тухли и хоросан. Искане интериорно пространство, което да е чисто, организирано и своеобразно като работилницата на Дядо Коледа.

Грейс и Бентън стояха с лице един срещу друг и хълбоци, опрени в ръба на мивката. Бентън беше толкова висок, че темето му докосваше облицования с дъски тапан. Ушите на Грейс бяха яркорозови; усещаше го.

Бентън вдиша с леко театрален маниер.

– Обожавам как мирише това място – заяви. – Наокосена трева и рохкава пръст.

Грейс също обичаше миризмата на бараката. Обичаше я повече от почти всичко на света.

– Искаш ли да видиш кокошките? – попита. – Заради теб ще се разкудкуякат като луди.

Бентън се засмя. В тъглчетата на очите му се появиха бръчици. Ушите на Грейс запариха като нажежени въглени.

– Боя се, че се налага да тръгвам – отговори той. – Имам да посещавам разни места, да се срещам с хора.

Да се среща с хора. Дори тази невинна фраза накара Грейс да ревнува. Лицето ѝ трябваше да бъде издало изпитаното разочарование, защото Бентън добави:

– Не се тревожи, Грейс. Имаме цялото лято пред нас.

Грейс все още беше зашеметена – без да иска, счупи две от яйцата на Хилъри, – когато близначките се върнаха от училище.

Хоуп влезе първа, понесла калъфа си с флейтата. Алегра държеше единствено чантата „Стела Маккартни“ за хиляда и двеста долара, която беше изнудила Еди да ѝ купи по време на пътуване до Манхатън за прослушване на модели. Нямаше и помен от учебник или тетрадка, което беше причината Алегра да има бележки „среден“ от горе до долу. Еди не я закачаше по въпроса, защото той беше завършил гимназията на Ню Бедфорд с ниска диплома, а ето колко успял беше! Грейс се отърси от остатъчните неуместни чувства, таени към Бентън Коу, и се съсредоточи върху дъщерите си, нейните луна и слънце. Алегра беше слънцето – сияеща и пламенна. Хоуп беше нейната луна – спокойна, ведра и неразгадаема. Грейс имаше мъничко повече слабост към Алегра, защото... Ами, защото беше Алегра. Но същевременно изпитваше повече потребност да предпазва Хоуп, тъй като при раждането ѝ едва не я бяха изгубили.

– Здравейте, прелестни мои – поздрави Грейс. Помъчи се да придърпа и двете в прегръдка, но те изпълниха идеално синхронизирано снижаване и отскачане встрани, за да я избегнат – Алегра вляво, а Хоуп вдясно, – и после се запътиха към стаите си, където щяха да останат със затворени врати чак до вечерята.

Която днес щеше да е киш „Лорен“ и салата със спанак. Еди обичаше месо и картофи, но откакто се беше захванал със строежа на къщите, оценяваше пестеливостта в това да консумират собствените им яйца.

Грейс се постара да не се засяга заради отбягването от тяхна страна – нямаше дума за поздрав, нито пък им хрумна да попитат как е минал *нейният* ден. Ако Грейс трябваше да е съвсем откровена, би могла да признае, че напоследък дъщерите ѝ я караха да се чувства по-самотна в тяхно присъствие, вместо да е обратното.

– Как мина училището? – подвижна Грейс след тях. Но отговор не последва.

– Ще вечеряме киш! – добави Грейс. – Около шест часа! – Никаква реакция.

Безспорно през изминалата зима беше имало дни, когато подобно директно пренебрегване би запратило Грейс в мъглата на депресията. Жадуваше да приготви за момичетата по чаша горещ чай и да им изпече шоколадови бисквитки. Да седят и да разглеждат модни списания, докато Алегра говори за планове си за уикенда с Брик, а Хоуп да извади флейтата си и да изпълни няколко такта от концерт на Моцарт. Но дори Грейс осъзнаваше, че това не е реалистично. Все пак те бяха *тийнейджърки* и на тях можеше да се разчита да мислят единствено за себе си.

Днес Грейс не я беше грижа. Днес Грейс се запъти към основната баня, за да лакира ноктите на краката си.

Бентън Коу се беше върнал. Тази година беше тяхната година. Пред тях се простираше цялото лято.